

Gerónimo Stilton

La **CORONA**
d' **OMBRA**

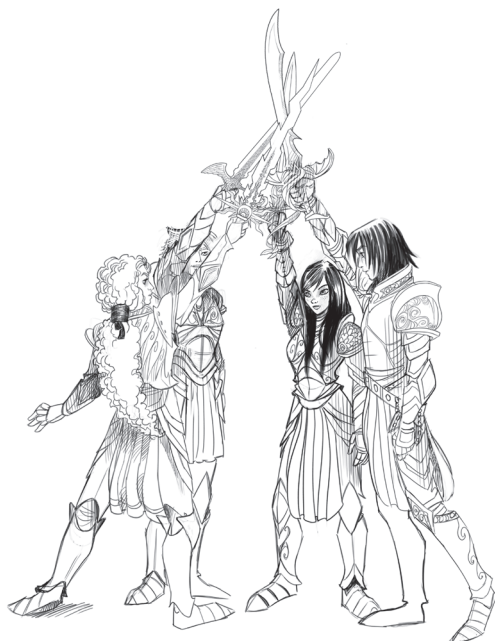
DESTINO

CAVALLERS
DEL
REGNE
DE LA
FANTASIA

Geranimo Stilton

LA
CORONA
D'OMBRA

DESTINO

El nom de Geronimo Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ell són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantya S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Geronimo Stilton

Col·laboració editorial de Luca Azzolini

Coordinació de textos de Sarah Rossi (Atlantya S.p.A.)

Coordinació editorial de Patrizia Puricelli

Coordinació artística de Tommaso Valsecchi

Il·lustració de coberta de Iacopo Bruno

Il·lustracions internes, sobrecoberta interior i il·lustracions del «Registre de l'Acadèmia dels Cavallers» de Danilo Barozzi

Mapa de Carlotta Casalino

Projecte gràfic de Marta Lorini

Idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *La Corona d'Ombra*

Traducció de Xavier Solsona Brillas

© 2012 – Edizioni Piemme S.p.A., Corso Como, 15, 20154 Milà, Itàlia

International rights © Atlantya S.p.A., Via Leopardi, 8, 20123 Milà, Itàlia

foreignrights@atlantya.it - www.atlantya.com

www.geronimostilton.com

© 2015, Editorial Planeta, S. A.

© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

Primera edició: gener del 2015

ISBN: 978-84-9057-659-5

Dipòsit legal: B. 24.371-2014

Impressió: Egedsa

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació: www.stiltoncheese.com

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

EL PODER DE LES OMBRES

El capvespre daurava les muralles de la Ciutadella dels Cavallers. Havia fet un dia calorós i assolellat, un dels últims d'aquell estiu que arribava al seu final. La tardor era a prop: les hores de llum s'escurçaven, mentre les ombres s'allargaven cada cop més, com dits foscos i freds.

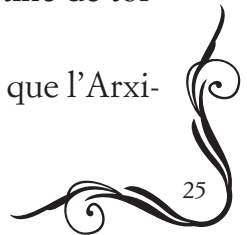
Audaç mirava capficat el panorama fora de la finestra del seu estudi, amb les onades del mar que trencaven a la platja de l'illa, i el cel esquixat de dracs blaus que tornaven a les Quadres.

–Audaç?

En sentir aquella veu, el General dels Cavallers de la Rosa de Plata va tenir un sobresalt. No s'havia adonat que tenia visites.

–Estel·làrius! –va exclamar girant-se, i un càlid somriure li va il·luminar la cara–. Quina alegria tinc de tornar-te a veure!

No es veien des de feia més d'un mes: des que l'Arxi-

mag havia marxat, juntament amb Espurna, la Maga de Cort, per recollir informació sobre la Corona d'Ombra.

El General el va anar a trobar i el va abraçar.

–Endavant, passa i seu. No t'havia sentit entrar!

L'ancià Arximag es va asseure sobre una vella cadira encoixinada.

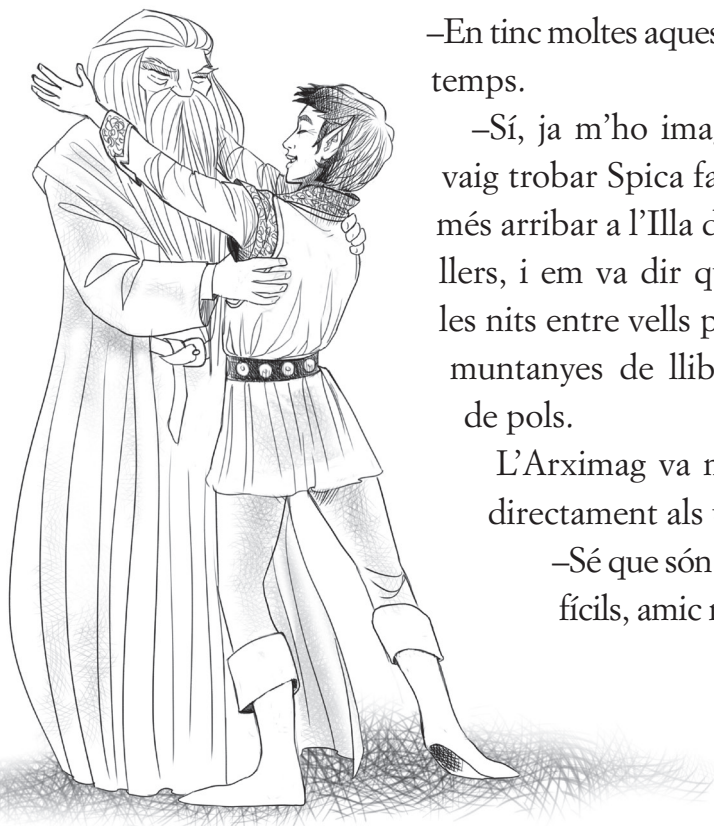
–He trucat un parell de vegades –va riure amb bonhomia–, però estaves massa concentrat en les teves cabòries.

–En tinc moltes aquests darrers temps.

–Sí, ja m'ho imagino. Em vaig trobar Spica fa poc, només arribar a l'Illa dels Cavallers, i em va dir que passes les nits entre vells patracols i muntanyes de llibres plens de pols.

L'Arximag va mirar l'elf directament als ulls.

–Sé que són temps difícils, amic meu, però

t'has de cuidar: ets un referent massa important per al Regne de la Fantasia, i ara és hora de preservar les energies i la lucidesa necessàries per guiar-lo bé.

Audaç va assentir. Com sempre, Estel·làrius demostrava que era el més savi. Des que la Reina de les Aranyes havia revelat la seva existència robant la Corona d'Ombra, un antic i perillós objecte de poders inimaginables, ell no havia parat de buscar-ne el rastre per tots els racons del regne, però en va. Havia mobilitzat emisaris, sentinelles, exploradors. S'havia posat en contacte amb reis, reines, princeses de reialmes llunyans, però la resposta sempre era la mateixa. La Reina de les Aranyes semblava haver desaparegut en el no-res, com si les mateixes ombres de les quals havia emergit ara se l'haguessin empassat.

I, amb ella, aquella terrible corona també semblava haver-se volatilitzat.

L'Arximag va sospirar, passant-se una mà per la barba vaporosa.

—Entenc el sentit de responsabilitat que et mou, però no pots portar tot aquest pes damunt les espatlles: recorda que no estàs pas sol i que cadascun de nosaltres farà el que li pertoqui.

Audaç li va posar una mà al braç.

–Gràcies per les teves paraules, Estel·làrius. Si encara no he donat el braç a tòrcer és perquè sé que tu, Espurna i els joves Cavallers de la Rosa de Plata sou al meu costat. Junts podem fer moltes coses, n'estic segur. Només hi hem de creure!

L'Arximag va somriure en veure que al rostre del seu vell amic tornava l'esperança. Estava convençut que aquell era l'únic camí: només unint les forces aconseguirien fer front a la nova amenaça que planava sobre el Regne de la Fantasia.

–Però ara, Estel·làrius, no em facis passar més neguit: Espurna i tu vau poder descobrir alguna cosa sobre la Corona d'Ombra? –va preguntar Audaç.

Un llampec va travessar els ulls de l'Arximag.

–Precisament per això he tornat tan bon punt m'ha estat possible. Tinc notícies importants que provenen directament de la Biblioteca Secreta de les Fades!

–Et vas desplaçar, doncs, fins a arribar a la cort de la reina Flordiana?

–Sí, però abans d'explicar-t'ho tot fil per randa has de fer una cosa per mi: convocar urgentment una assemblea de l'Orde dels Cavallers –va respondre xiuxiuejant l'Arximag–. No podem perdre temps: finalment sabem on trobar tota la informació que ens faltava sobre la Corona

d'Ombra. Només hem d'esperar que la Reina de les Aranyes no hagi tingut tanta sort i encara no hagi descobert com despertar tots els poders d'aquell objecte.

A la Sala de l'Escut regnava un brogit incessant; tothom esperava ansiós l'arribada del General Audaç. Així, quan la gruixuda porta de fusta entallada es va obrir, el soroll de fons es va interrompre i desenes d'ulls es van fixar en Zordan. L'elf, que arribava tard a l'assemblea, confiava que es podria esmunyir a la gran sala sense cridar l'atenció, però en canvi...

Havia fet tard, però aquesta vegada no tot era culpa seva. Des que molts cavallers i aprenents havien estat enviats en missions als diversos reialmes del Regne de la Fantasia a la recerca de la Reina de les Aranyes, a l'illa n'hi havien quedat ben pocs, i ara tenien feina extra. Aquell dia, ell havia hagut de treballar a les Quadres, preparant el farratge i el fenc per als Unicorns Daurats, raspallant el pelatge plomat dels grius i netejant les zones dels dracs blaus. Però encara quedaven un munt de feines!

L'Elf Viatger va somriure tot cohibit, mentre a la Sala

de l'Escut tornaven a sentir-se els murmurs, i amb una ràpida mirada va intentar localitzar els seus amics. No li va ser difícil, perquè hi havia nombrosos seients buits. Va veure Alcuin que parlava confidencialment amb Karis, i Alena que seia al costat de tots dos.

Li havien guardat un lloc!

Després de tancar la gran porta de fusta, Zordan es va afanyar per arribar fins a la Nimfa dels Boscos.

–Ei, ho he aconseguit! –va xiuxiuejar, mentre se li asseia al costat–. Em pensava que no arribaria a temps!

–Ho has aconseguit, però t'ha anat d'un pèl! –va riure Alcuin.

–Tot el dia que t'estem buscant, Zordan. Es pot saber on t'havies ficat? –li va preguntar Karis.

–Crec que he subestimat la feina a les Quadres –va explicar l'elf, encongint-se d'espatlles–, hi he hagut de dedicar més temps i he fet tard. Però ja veig que no sóc l'únic... On és el General Audaç?

–Arribarà d'un moment a l'altre –va murmurar Alena–. Sembla que hi ha novetats importants sobre la Corona d'Ombra...

–De debò? –es va sorprendre Zordan.

–Alguns aprenents han vist un vaixell de cristall amarurat al port –va explicar Karis, inclinant-se cap a ell–. Pro-

bablement, Estel·làrius i Espurna deuen haver tornat de les seves missions...

–Corre el rumor que han fet importants descobriments –va concloure Alcuin.

–Se sap ja de què es tracta? –va preguntar molt impacient l’Elf Viatger.

Karis va abaixar la veu.

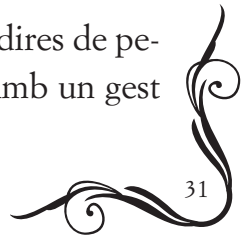
–Encara no hi ha res de concret, però sembla que ha estat precisament Estel·làrius qui ha demanat fer aquesta reunió amb una certa urgència i...

De cop i volta, l’Elfa dels Núvols va callar. La gruixuda porta de la Sala de l’Escut s’havia obert i el General Audaç havia fet acte de presència a l’estança.

Els presents es van aixecar en senyal de respecte. I el primer que tothom va poder veure va ser que Audaç no estava sol.

El seguia el gran Estel·làrius, que estrenyia a la mà el Ceptre dels Arximags, un dels objectes màgics més poderosos de tot el Regne de la Fantasia; de l’estel daurat que el coronava, n’emanava una lleu resplendor. Al seu costat, amb un vestit blau cel, hi havia Espurna, la Maga de Cort.

Tots tres van seure damunt d’unes altes cadires de pedra que envoltaven l’Escut dels Cavallers. Amb un gest

de la mà, Audaç va convidar els presents a asseure's, es va aclarir la veu i finalment va prendre la paraula.

–Benvinguts, valerosos Cavallers de la Rosa de Plata. –La veu va ressonar forta i enèrgica sota les voltes de pedra de l'àmplia estança.– Aconsellat pel meu vell i savi amic Estel·làrius, he fet convocar aquesta reunió perquè hi ha novetats importants que ens afecten a nosaltres i al futur del Regne de la Fantasia. –Va fer una pausa, durant la qual ningú no va gosar dir res, i va continuar:– Les recerques de l'Arximag i de la Maga de Cort Espurna, juntament amb l'ajuda de tres fades enviades per la reina Flordiana, ens han permès descobrir alguna cosa més sobre la Corona d'Ombra i els seus terribles poders.

Després d'aquelles paraules, es van tornar a sentir murmuris a la Sala de l'Escut.

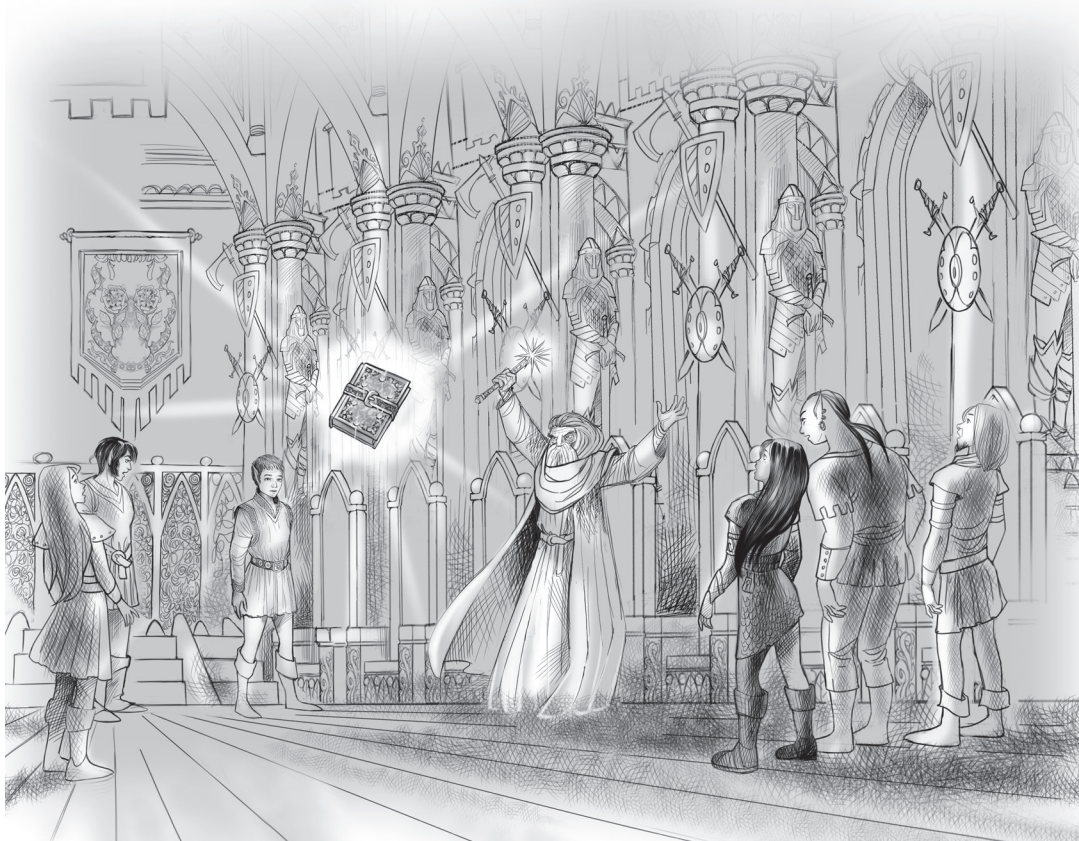
–Entenc la vostra impaciència –va dir Audaç alçant una mà per fer callar els presents–. Però voldria que fos el mateix Estel·làrius qui us fes saber les informacions que ha recollit i que ens donen una esperança per aturar l'avanç de l'exèrcit de la foscor.

Fent un gest amb el cap, l'Arximag va donar les gràcies a Audaç, es va posar dret i va avançar una mica. Tot seguit va aixecar el bastó màgic, del qual va brollar una

llum daurada que va envair la sala i que va obligar els cavallers a tancar els ulls. En tornar-los a obrir, van veure que del no-res havia aparegut un gran llibre amb la coberta laminada d'or i recoberta de gemmes precieuses i símbols antics. De seguida es van agrupar al voltant d'Estel·làrius.

El volum va flotar en l'aire fins que va arribar davant de l'Arximag, que va explicar:

—Aquest és el *Llibre de les Màgies Perdudes*. Fins fa

alguns dies es conservava a la Biblioteca Secreta de les Fades, però la reina Flordiana em va concedir el permís d'estudiar-lo, juntament amb Espurna i tres fidels Fades Bibliotecàries, per intentar descobrir quins poders té la Corona d'Ombra.

Tots els cavallers i els aprenents tenien la mirada clavada en aquell llibre misteriós, envoltat per una feble llum vibrant.

–I què heu descobert? –va preguntar Karis, impacient per saber-ne més.

Encara recordava el seu enfrontament amb la Reina de les Aranyes i el terrible poder de la Corona d'Ombra, que de poc no l'havia vençut. Encara podia sentir com li corria el fred per dins, la foscor i la tristesa que li encongien el cor: era una sensació que no oblidaria durant la resta de la seva vida.

–El *Llibre de les Màgies Perdudes* –va contestar Estel·làrius– explica que aquella corona, creada pels Gegants de la Terra, del Cel i del Mar, és el contrari dels Anells de Llum, forjats en temps molt antics com a símbol i instrument de pau entre tots els pobles del Regne de la Fantasia.

Un jove cavaller del Reialme dels Gels va prendre de seguida la paraula:

—Amb tot això voleu dir que la Corona d’Ombra és...
el Mal pur?

—Exacte —va confirmar l’Arximag—. Està feta de gel i de tenebra, units per un embuix indissoluble. Enterboleix els cors i les ments i, si te la poses, et sembla com si t’endinsessis en l’ombra i t’envaeix un fred glacial al qual és impossible resistir-se si no s’és prou fort.

—Però bé hi deu haver una manera de destruir-la! —va exclamar Zordan amb la seva impetuositat habitual.

—És justament d’això que us vull parlar, jove cavaller —va somriure l’Arximag.

Amb un gest de la seva mà, el *Llibre de les Màgies Perdudes* es va obrir i les pàgines van començar a passar-se soles, fins que cap a la meitat del volum es va aturar. Allà, un gravat en tinta negra reproduïa la Corona d’Ombra, mentre la pàgina del costat estava plena de paraules escrites en l’antic alfabet de les fades.

—La frase que ens interessa és aquesta —va prosseguir l’Arximag, fregant amb un dit les últimes ratlles del llibre—. Malauradament no diu clarament com destruir la Corona d’Ombra, però fa referència a una profecia escrita fa molts segles, que conté el secret per vèncer el seu poder. Només hi ha un problema: segons el llibre, aquesta profecia s’amaga en un lloc secret.

Un murmuri de decepció va córrer pels seients dels cavallers, però Espurna es va afanyar a precisar:

–La bona notícia és que creiem saber on és aquest lloc. Després de moltes investigacions, estudiant amb molta atenció les pistes que el *Llibre de les Màgies Perdudes* conté, hem arribat a la conclusió que es troba al Reialme dels Savis. Allà hi ha una regió inexplorada on es guarda un dels grans tresors del Regne de la Fantasia, fet de llibres, tauletes i papirs: l'Arxiu Submergit.